

HUMORISZTIKUS KEPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS

BARTALITS IMRE,

KIADÓTULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII, ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. **VIDÉKEN:** MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

Lőrincz gazda elmékedései a dormándi tisztujtás felett.

Szerkesztő nagy jó uram!

Elkeseredett jaz szívem, mint az medárdnapi vásár. Tapogatom az kobakomat hogy meg van e? Úgy találok, hogy nem hijányzik. Hozzá nyulok jaz butteljiához, hogy üldözöbe vett lelkemet megvizasztaljam. Úgy dukálja az, mindennek ez jaz ő sorja. Az mult év december 17-én volt községünkben jaz községi tisztujtás, amely alkalommal jaz a párt melyhez én tartoztam — az zsidó szemtelenség, s az zsidó bundapalinka, no meg mellesleg mondva egy kis zsidó presió dicsőséges fegyverei által, a szerencsétlen bukás ketreczébe szórult. De mi jaz megbukás gyászát csak homar el dobtuk, jazt mondtuk, hogy kő teremjen jaz hasukban más is járt már így Zsidó, — vagy akarom mandani Osztrák-magyar országban, gyerünk igyunk rá egyet. Én magam is beleegyeztem, mindamelllett is hogy én nagyon korcsma kerülő vagyok. Hat év alatt mióta Isten kegyelméből itt lakozok, legfőlebb ötször vihetett korcsmába az véletlenség, de bár akkor se mentem volna; ott létemnek nagyon keserű gyümölcse mosolyog felém; mert az választások után egy pár fűzfa nótát galyabétottam, amelyeket ezennel ide is mellékelek:

I.

Meg van téve Bágyi János bírónak:
Emeljen hát sapkát Jónás zsidónak,
Mondja neki, köszönöm nagyságos úr
Az ön kegyelméből lettem bíró úr!

Emeljen hát sapkát Jónás zsidónak
És a többi emanczipált polgárnak,
Szem előtt tartsa, hogy az zsidó nagy úr,
Zsidók kegyelméből lett ő bíró úr!

Már ezután a kis zsidó, ha szidja,
Ha asszondja erre meg oszt' amarra:
Hallgassa el s tegye zsebre bíró ur,
Mert zsidók kegyelméből lett bíró úr!

A Zbiskó-párt mind keresztény, nem pogány
Egy sincs benne akkinek elve hitvány,
Mert ami volt megvette jaz zsidó úr
Igy lett Bágyi János bíró úr!...

II.

Az dormándi tisztu karnál,
Homályosabb jaz nap sugár,
Fel süt annak fény sugar,
Az hetedik ég boltjára.

Büszke lehetsz Drómánd község,
Hogy így megáldott az jó ég:
Hajts bókot az zsidóságnak
És az bunda-pálinkának.

Az igazság szalonnját,
Majd ha ezek nyársra huzzák,
Lesz igazság tepertője,
Meg is csömörölhetsz tőle.

Bágyi Nagy János az bíró,
Bukta Jóska törvény bíró,
Az közgyámi tisztos polczra,
Bágyi Bálint lett feltolva.

Hogy kik az esküdt emberek,
El mondom csak figyeljetelek:
Godó Ferencz, Godó Bangyi,
Ferencz Albert, Tözsér Jancsi.

Értelmes, okos jószágok,
Zsidó-járom illik rájok,
Mind ugy hajt az zsidó-szóra
Mint ökör az cselő-hajszra!

Ez Dormándnak tisztu kara,
Nincsen senkinek panasza; —
Akinek van, — tegye félre,
Éljen az Menazserie!

Ezeket irám én keservemben, lelki vizasztalódásomra és méltó büszkeségemre.

Kováts Lőrincz
szabó mester.

HIREK.

A dab-utczai Gyürky Pinkász, Barkóczy Naftali és Garay Izrael elhatározták, hogy még e hóban ünnepeles bevonulást tartanak a király-utczai vasfürdőbe, — s tetőtől talpig megmosakodottan a bejáratnál letelepedve homlokukon „megfürdött zsidók“ felirattal concorrensiát csinálnak a kiállításnak.

*

Eszterházy Iczig, fővárosi háziúr, kinek palotája a Bárány-utczában emelkedik, több elvtársai nevében memoradumot szándékozik intézni az orsz. kiállítási bizottsághoz ezentul minden évnegyed elején egy-egy pótkiállítás rendezése iránt, hogy akkor mindig steigerolni lehessen.

*

Ama szög, melyre Tisza Kálmán oly nagy előszeretettel aggatja fel elveit — a bihari pontokkal egyetemben még mindig látható az orsz. kiállításon is, csakogy rendkívüli becses kiállítási czikk lévén, a z extra kabinetben külön belépti díj mellett tekinthető csak meg. Nevezett szög egy krumplin hízott diurnista feje fölött — ki előtt viszont egy tál, aulag nélkül és 1 frt 20 krba került krumpli czuspajz párolog — van a falba verve; míg a bihari pontok külön e célra készült átlátszó magdeburgi fémtékében foglalnak helyet.

*

Uj — krumplievőket fedezett fel legközelebb Tisza Kálmán a fővárosi díjnokok személyében. Tudunkkal, eddigelé csak a tótoknak volt kizárólagos szabaldmuk a krumpli-évesre, de most már miként látszik — ezentul a diurnisták is krumplit fognak hivatalból enni. Erre enged legalább következtetni az alább közölt nemzeti krumplidal, melyet tele torokkal, de üres hassal vagy kétezer diurnista énekel:

„Hej, te szegin díjnok legin,
Mindig krumplit zabalgatnyi;
Irogatni, kapargatnyi,
De csak krumplit zabalgatnyi!“

*

Az országos bizottság elhatározta, hogy a rendőrség utján konfiskáltatni fogja a „Zsebtolvajoktól óvakodjunk“ felirattal ellátott pletáblákat, miknek helyére ily feliratostáblákat fog rakatni:

Zsidóktól óvakodjunk!
Man hüte sich von Juden!
Gare aux juifs!

Igen mert a zsebtolvajok irgalmatlanul enyves körmük daczára sem oly veszedelmesek és majd csak elbánnak valahogy velük, de a zsidó, ha egyszer mézemasos szavaival elamított, megcsalt és kiforgatta vagyonából a keresztényt még mindig szárazon viheti el a bőret, lévén ő szent és sérthetetlen.

Untauglich — tauglich.

(Igaz történet)

Kerek száz forintjába került Mandelbogen Ábráhámnak az a kis bolondság, hogy az ezredorvos a sorozás alá került Kóbi gyereke kimondta az „untauglich“-ot.

Száz forint sok pénz! A kinek száz forint van a zsebében, az már urnak tartja magát; a kinek pedig még száz forintja sincs, azt kódisnak nézi a világ. Száz forint oly hatalmas pénzsösszeg, hogy ha van: urrá, — ha nincs: kódiszá teheti az embert.

Nem csoda, ha Mandelbogen Ábráham nem tudott oly könnyen megnyugodni a 100 forint kiadásában, mint azok az urak, kik ennyit egy voksért is szívesen adnak, mikor t. i. arra a voksra szükégük van. Az igaz, hogy Mandelbogen Ábráhámnak is szükége volt az ezredorvos voksára, de hát hogy lehet azt még csak el is képzelni egy Mandelbogen Ábráhámról, hogy ő 100 forintot kiadjon egy voksért, mikor annak egyéb haszna nincs. mint az, hogy a Kóbi gyerek itthon marad kenyérfogyasztónak?

Ez rossz gseft! Rossz gsefteket pedig Mandelbogen Ábráham más jobb gseftekkel helyre szokott útni. A Kóbi enni kér, ha megkeresi is, a mit megeszik; a 100 forint nem eszik semmit s egy év alatt ugy meghizik, hogy háromakkora hely kell neki mint azelőtt, ha csak 200 percentsen körutat tesz is a kölcsönre szoruló jámbor emberek zsebében keresztül; a Kóbit nem lehet Wertheim-kaszába zárni, onnan megint kivenni, kölcsön adni valakinek s ujra visszarakni a kamatok kamataival együtt, a Kóbiért tehát drága váltásdíj volt 100 forint, azt valamiképen vissza kell manipulálni, hogy a Kóbi is megmaradjon, meg a kecske is jóllakjék!

Ha egy „untauglich“ elvitt 100 forintot, majd visszahozza egy „tauglich!“ — gondolta Mandelbogen Ábráham, — de a világért sem prédikálta volna ki, a mit gondolt, — csak olyanformán mosolygott magában, mint az a tudós matematikus, a ki legelőször tapasztalta, hogy a számok csalhatatlanok.

Vala pedig Mandelbogen Ábráhámnak egy kiszolgált katona-lova, melyért 25 frtot adott, — de nem azért adott érte 25 frtot, hogy a pénzét nem tudta hová tenni, hanem azért, mert nagy czéljai voltak vele. Elég ha csak annyit tudunk meg egyelőre hogy X... városban Mandelbogen Ábráham szokott a katona urak számára lovakat liferálni. Ebből már sejteni lehet Mandelbogen Ábráham nagy czéljait. melyek bizonyára összevágók voltak a számok csalhatatlanságáról szóló matematikai alapigazsággal. De a ki még sem sejtene, annak kénytelen az ember kereken kijelenteni, hogy Mandelbogen Ábráham a 25 forintos fakót 12 frt 73 $\frac{1}{2}$ krajczár áru abracon és szénán ugy helyrehozta, hogy mikor legközelebb löviztácziót tartott a „felcser“ a kireperált fakót is bátran oda állította többi remonda közé.

A felcsert azonban mikor lovat vizítal nem lehet könnyen bolonddá tenni, annak is van magához való esze.

— Hallja maga Herr von Mandelbogen ez a lo nem tauglich ám! — mondja a könnyen el nem bolondítható felcser, — de csak ugy fél, sugya hogy Ábráhámon kívül senki meg ne hallja.

— Tudom Herr von Doktorörleben, tudom, feleli vissza hasonló lassu hangon Ábrahám — tudom, hogy a ló nem tauglich, de ez olyan jó kancza, hogy most is van neki tiz sárga csikója, mind a tiz telivér körmöczi. Ezeket is a lóval együtt adom.

S evvel ügyesen a felcsér markába sanszerozott 10 darab körmöczi aranyat, a mi az akkori árfolyam szerint kitett 55 forintot és 70 krajczárt o. ért.

A felcsér eme barátságos fölvilágosítás után mindjárt belátta, hogy a fakó bizony még se olyan untauglich, a minőnek látszik s rámondta, hogy „t a u g l i c h !“

Kapott Mandelbogen Ábrahám a fakóért nettó 200 forintot. Már most a ki egy kicsit számolni tud ha mindjárt pénzügymiszter volt is valaha, — ki kell sütnie, hogy Mandelbogen Ábrahám spekuláció-jában nem volt egy mákszemnyi deficit sem; mert levonva a fakó árát, a reperációra fordított költségeket, ugyszintén ama bizonyos sárgacsikókat, maradt Mandelbogen Ábrahámnak 106 frt és 56¹/₂ krajczár tiszta, nyeresége s így a Kóbiért adott 100 forint egy kis kamattal együtt szerencsésen visszakerült.

Megmaradt Ábrahámnak a Kóbi is, a 100 forint is, — és utótte ezenkívül 100 forint az ezredorvos tenyerét, nemkülönb 10 arany a felcsérét. Mindenki-nek megmaradt a magáé, mindenki jól járt, még a fakó is, mert azelőtt csak közlegényt hordott a hátán most pedig egy ordonánct tiszt ur nyargalózik rajta. a ki jó kedvében néha czukrot is ad neki; az istállóban meg az ezredes ur lova mellé jutott, s az oly bőven kap abrakot, hogy fele is elég neki, a többi a fakó eszi meg nyomatéku a maga szük porciójára.

Ime két jól ismert német szóból egy egész víg história, melyet bátran elhihet még az is, a kinek Tamás Tamás a neve.

K—r.

El Palesztinába!

(Dalolja: egy „nagy zsidó“ a kis fiának.)

Add ide turbánom szerelmes gyermekem,
Kopott bársony sapkám, régi köpenyem,
Feneketlen zsebü kaftánom ne feledd
Csúcskös általvetöm add elő, elmegyek —
Elmegyek, mert látom ez ország szegény lett,
A magyar nép zsirján többé nem élhetek:
... El Palesztinába!

Pusztulás, szegénység ásit minden felül,
Kipióczágtattuk a magyart emberül;
Koldús botra jutott egész Magyarország,
Én elmenekülök. — Czipeljék az igát,
Azok kik szegények, kik még lopni tudnak.
Egy babszem se legyen végre a magyarnak.
... El Palesztinába!

Eleget csaltam én, eleget loptam már,
Most is sir utánam egy egész nagy határ;
Ott maradtak azok, akár a kis ujjam
Minden vagyonukat elliczitaltattam.
Meggpödrom pajeszem, rángatom szakállam
S menekülök addig, míg száraz a hátam.
... El Palesztinába!

Mit szemem-szám kívánt minden az enyém lett,
Az igaz, hogy sok bűn nyomja a lelkemet;
Ha igaz mértékkel mérnék a bűnömöt,
Az akasztófáról sanditnék felétek;
Sok mindent elemelt, ez a sovány öt ujj
Nem nézte hogy mi az, régi-e avagy új.
... El Palesztinába!

Kisült már én reám tenger sok turpisság,
Kifizetem szépen mindenik bűnárát;
De csak nagy suttyomba, hogy ha rajta csíptek
Hogy ha már, biztosan féltettem bőrömet.
Ezt a kövér erszényt csak akkor oldám meg
S utána felcsaptam két hétig Tanneruek.
... El Palesztinába!

Vörös- és fokhagyma s mindenféle piszok
Jertek el én velem, itt ne maradjatok!
Én hoztalak ide s én délelgettelek
Addig míg itt csaltam ez ára népeket;
Legyetek társaim, hű kísérőim,
Poloska-bogarak kedves gyermekeim!
... El Palesztinába!

Ne maradjon itten, a magyarnak semmi,
Ugy is előbb utóbb éhen fog elveszni;
Enyém a gazdagág, a pénz és a vagyon —
Ugy szereztem mind enyves öt ujjamon;
Legyetek legalább ti igaz jószágom,
Hisz úgy sincs más semmi az egész világon.
... El Palesztinába!

Add ide turbánom szerelmes gyermekem,
Kopott bársony sapkám, régi köpenyem;
Feneketlen zsebü kaftánom ne feledd
Töltsd meg poloskával, ha mással nem lehet:
Svábogár s poloska, jőjjetek hát velem,
S valamennyi jordán, — kövessetek engem.
... El Palesztinába!

Hóser adomák.

Megnyugtatas. — Ma-holnap már attól kell felnem — mondá egy zsidó-hitelre szorult uri ember — hogy mint koldus fogok meghalni.
— Én pedig inkább azt hiszek, — viszonzá Iczig a vérszopó hitelező, — hodj ön mint koldus fog élni.

A jóra való pinczér. Vendég: Pinczér, ez a vaj nem volt friss
Pinczér: Biz az nem vált frisch; sőt nadjon is régi vált.

Vendég: Ostoba! Hat miért nem mondta ezt előbb!?

Pinczér: Nü, mert nem okhortam elrontani oraságod étvádját.

Az igazi hivatás — Arvas ór, én nem ertek, hodj mi baja a leánjonnak, hodj mindig oljan számaro? Tolán betheg.

— Dehodj beteg, dehodj beteg; sak már férjhez kellene mennie.

— Ogy hát, gyógyítsa meg dakter ór!

A „Füstölő” kiállítása:

I.

A Keleti Pavillonban.

Knöfelblüh Salomon Virágh Benedek.
 Stoppelzieher Izachár Dugovics Titusz.
 Minutenstósz Pinkesz Perczel Mór.

Buxbaum Ábrahám Fá András.
 Jungbär Jajtelesz Boeska István.
 Krachmandel Szórelesz Kárpáth Zoltán.
 Spár-mann Mór Költse Ferencz.

Gold- „ Jakab Levetinczk Timár Mihály.
 Kuszheld Jónás Csokona Vitéz „

Federvieh Kóbi Toldy Miklós.
 Schlechtbiesz Száli Rozgony Cecille.

Ulmen-bett & comp Szil-ágy és Hajmásy.
 Waschtróg Náthán Szapulya János.

II.

Az Egészségügyi Pavillonban.

ÉLJENEK A ZSIDÓK

kilencz évig patikai szerrel!!!

III.

A Baro-m-fi Kiállításban.

Motto: „Edjik kocya a másik eb.”

En, a Schieszpülver Náczi oreság.

Az ország urai.

(Séta a kerepesi-uttól a Király-utczáig.)

Valamelyik szerencsétlen furulyásnak az az örült gondolata támadt, hogy török, vagy szakad, de sorra járja az ország szívében ékeskedő zsidóboltokat. Nyakába is vette a fővárost, s nagy hűhóval felcsapott zsidószaglászának.

A munka eleinte könnyen ment, mert hát ehhez a nemes mesterséghez nem kell valami nagy kvalifikáció, akár balra, akár előre, akár hátra: kombináció, logika ez mind csak blikti orr, kell ahhoz, véghetetlen hosszú orr, s ez sem azért, mintha valami finom szaglásra lenne szükség, hanem csak azért, mert az ember könnyen országos náthát kaphat. Azok az orr csavaró illatvegyületek, melyeket bizonyos czegek társaságosító gyanánt használnak, nyílt helyen is pró-

bára teszik az ember orrát, hát még e helyen, ho-Sion tetzei oly tömegesen tartózkodnak.

A szerencsétlen furulyásnak is csak egy hetig állt ellent az orra, a másik héten már bankrottot mondott.

— Hát hogy megy a munka? — kérdezte tőle egyik ismerőse.

— Sehogy barátom, sehogy. Magyar ember orra nem való ilyen herkulosi munkára. Itt még még a Polszki papa orra is kudarezot vallana.

Pedig annak a szerencsétlennek szívós természete volt, mint a macskának, hát akkor egy fiúnys orr, hogy boldoguljon!

A főváros Ország utján, a mely különben az ország rutjának is beillik, — kódorogtam a napokban, kódorogtam, mondom, mert sétának azt csak nem vehetem, mikor muszajból kutyaolok s éppen olyan

helyen, hol azok a „piros, de nem alma, rétes de nem béles“-féle illatszerek szekérszámra hevernek.

Nem hiába, hogy a tavaszi nap sugarai az első ibolyát, s az Isten mindenféle bogarait kicsalták a földből, no meg a zsidó galléroból, az ország urai is kibogarásznak Király-utczai fészékökből s hangyamódra hemzsegnék végig az ország-uton. Olyan sürgés forgás van mindenfelé, mint este felé a börzék előtt, mikor a részvényekbe bele akar ütni az isten nyila.

Lótnak, futnak az emberek s tarka tömeggé csoportosulnak. És minő emberek. Az a merész sas orr, az a fura görbe láb, az a vastag duzzadó ajak, az a nagyra formált száj... vajlon kik ezek? Azt mondják — az ország urai; az Isten választott népe. Igazán nagyon furcsa kedvében teremtheté őket az ur Isten s még furcsább gustusa lehetett, mikor eze ket választott népévé tette.

Itt egy vedlett képü Sion vitéz czipeli Hebron rózsájának egyik természetes példányát. Kezében sétapálcza, orrán monokli, s agyari között hosszu virginia ektelenkedik. Amott egy féltuczat löcslábu ismeretes sarjadék rontja a levegőt, faji természeténél fogva már ökölnyi korában is paktálva egy fain rézből csinált arany-óralánczra, mely tátija nyakát ékíté mikor még kis kereskedő volt.

Az asphaltes járdán ödöngve mászik egy ismeretes firma. Kerekre nyílt szemei a fekete pápaszem alatt is fénylenek. Széles kezeivel idegesen gesztikulál, mintha nyúlborre alkudoznék. A boltokból kikukánók ronkon lelkek alázatosan hajtogatják magokat előtte. Az az ur, Magyarország leendő kereskedelmi minisztere s az újabb magyar nemes sarjadék egyik tiszteletreméltó példánya.

A többi „nagyságos“ urak és nagyságos asszonyok, kik czilinderek és francia kalapok alatt üt-kéreznek selyemben, bársonyban trikó nélkül, bőven mérik azokat a drága mosolyokat, a milyennel hajdan Jákob Lea és Rachel szívét hódítá meg.

Mennyi élet, mennyi boldogság!

S ott a boltok felett azok a nevek. Csak az Ország-ut azon részén, mely a Kerepesi-uttól a Király utczáig terjed, épen kétszáz darab fityeg De mit keresnek a Jákob Bimzensteinok és Lévi Khónok közt a Rákóczy Izidorok s a Hunyady Ajzikok? Oh ezek az idők kétségbevonhatlan jelei, az ötven krajczáros arisztokraták, az ország urainak nevei praedikátomostól együtt.

Izrael ujjong, Izrael ünnepet ül, ők az ország urai!

A fővárosi tanács bizony szégyenletes kudarcot vallott. Azok Jákob Blumenstokk, Móríc Kohnok stb. nevek ott fognak diszelegni a kiállítás alatt is a régi helyükön. Hiába volt az a szépen gigondolt Gerlóczy-féle körlevél. Nem ér az semmit, parancsolni kell ezeknek nem pe lig könyörögni, parancshoz vannak ezek szokva, megbotozásához!

Itt-ott egyik-másik bolt előtt ott diszeleg olyan akom-bakom-féle firma is, a mely a veres taláros rabbinus miatyánkjára volt szánva, ha esetleg bejutott volna a főrendiházba.

Azt szokták mondani, hogy a ki két szekre ül, azok köze esik. Nem kell hozzá nagy fantazia, hogy elhiggyük. A Hebron rózsák bejöványozása fucscsba ment, a zsidórabbi megméltóságolása elmaradt s az ország urai két szék között a földre estek. Cato.

Ulpianus Iczig, jogász és Aesculapius Pinkász, orvosnövendék diskurzusai.

Ulp. Reménjlek bóráthom, dü mein lieber freund: hodj csak te is megnézt magadnak azt a nie da gevesene töneménjszerő kézsoritáscht, meljel Seine Majestät, a királj a kizáráskor az országos kiállításót engimet olj igen megtisztelte

Aesc. Ne ledjen nekimnek sohasem is nem edj goj p-tient, ha én aztat láttham.

Ulp. Wirklich, kezdek hinni valóban te Ascolapios, hodj az az egész dalag nem is megtörténté mogát és sak a szám káprázta magát, ha már te is nem látóltad mogadnak azt meg; — de hol is lehetted hát akkor mogadat?

Aesc. Tiszta monka! Épen akhor irtham haza a thátimnak, hodj köldjön fül nekimnek Budapestre a tavajli krumpli-thermést, merth en itt fent a belöny-ministeriumban igen előnyös gsefhet fogok megkütözni a dijnakkal, kik 10 krt. megigérték már nekimnek per Kopf edj szem krumpliért.

Ulp. Bevallok te vagyosz edj kotaliter politikos eleven ürüd; de már láthok, hodj a tiedé szöletésén is aligha jelen váltál akkor, ha arra a fülseges kézsoritáshoz el nem toltad a tiedét páfat.

Aesc. Biztosithatom tégedet, hodj a themethésről is szeretném megszükni mogamat.

Ulp. Jul van, várj meg hát engimet is — elszükünk majd motyiba.

Pholithik.

*A gazh zsidók vuklisch hajal járnakh,
A bankúknak is ezrivelh hálnak;
De a szegénj gójim ember már ma,
Nyokig ószik a nadj adósságba!*

BRÉZLI.

A Lipótvárosból,

vagyis:

Fűszerkereskedés az igaz mérleghez.*)

Czukor, kávé, tea, rum,

Só, liszt, és petroleum,

Füge, dió, mogyoró,

Kocsikenőcs s több más jó,**)

Itt e boltban kapható.

(Persze, a politische grájzler ór — ki kvárgliszaggal bélelt grájzlerját egy cseppet sem átalja modern emancipáltsággal fűszerkereskedésnek ezimezni — feleslegesnek tartotta a „több más jó“ aközött egyszersmind a 120°/_o-re való kölcsönadást is jelezni, mert hisz azt a legbotább gojis tudhatja, ha sak edj kis esze is van huzzája. — Hundert Jahr soll er leben, jetzt aber gleich!)

M á j u s b a n .

Lakásnézéskor. — Aztán nincs valami veszedelem ebben a házban? Nem lakik itt valami zenész?

— Dehogyan lakik!

— Vagy nincs valakinek valami nagy dühös kutyája, a mely megveszhet?

— De hogy van; hanem a kerületi kóser adóvégre hajtó a bizony amott lakik ni, instálom alásan.

A hogy majd olcsóbb. — Khérem menjiért festi be ün az én lakhás?

— Szobánként olaj-festéssel 20 frtért.

— Hát az én feleség menjiért festi le?

— 50 frtért.

— Todja mit festhű ór, majd üt is sak mázolja.

*) No, ilyet is csak vak látott — zsidó kezében. — A szedő gyerek.

**?) (?)

A bíró előtt.

Bíró: Vádlott, volt-e már büntetve?

Vádlott: Nem kérek alásan; azaz hodj pardon, igen is, kérek olásan: kétszer nősültem és kérek is ezt az enyhítő körülményt betodni.

A zsidó iskolából.

A Zámí jerek: Kérek professor ór, mérth nem esznek izraelitók disznóhóst?

Tanító: Nű, te szomár, nem alvastál hát a pro-verbiák khüzzött, hodj: „figulus figulum odit!“*)

*) Figulus — fazekas; odit — gyűlöl, gyűllöli.

BLUM DÁVID,

a (kürszék-) árendás zsidó gükkerozásai.

Gyönyörö-májos élsai nap radjogott a balparti üsszes színházok fülött!

Feleki Jason: a jobbpárti üsszes színházoktól a direktar fagta és bele is horczolkodta hátmoghát a gyapjó otczai német Kolchnausba az üsszes ma k ó - s m a r g ó - nantákkal. Hozta magával hathatós bövszert is — Blaha Lojza asszanjt, az üsszes jobbpárti színházaktul a csaloganjt lipótvárosi izraelitóknak madjar szinmő-pártoló közönje ellen. Güt! Elliczetiroztatok a nyárpataki goj oreságtól a gyapjőtermést és leszek Felekinél is kürszék-árendás zsidó.

Kivándsíság főrja az oldalomat, hodj mit irhatja az a bizamos „Báróné a levelei“-ben, Elmedjek és meg nézek aztat a premiere-t a nemzeti színházban, hátha pénzt okarja külsőn kérni elünyös feltételek mellett — legolább ott leszek.

Gükker.

Eszerkesztői utemetele.

Helyszüke miatt minden hozzánk érkezett levélre és kéziratra csak a jövő számban válasz zollhatunk.

Megfejtés és megfejtők.

A „Füstölő“ 7. számában megjelent alkalmi fejtőre megfejtése:

„Eszlári templomban zúg a harang,
Bűg a keresztben egy árva galamb.“

Helyes megfejtését a következő t. előfizetőink küldték be. Faix Károly, Dzsimek Márton, A csantavéri polgári olvasókör, Erős Kálmán, Hertelendy György, Özv. Sidó Vendelné szül. Késmárky Honorata, Shaffheuser Alajos, Szarka Gyula, Wehofts Mariska, Pribenszky Fejős Lenke, Németh Gyula, Hankovits Ferencz, Cseh Mihály, Balogh András, Krammer Ferencz, Mottl Lajos, Zaklucák Máté, Mellis István, Dapsy-Hámos Clementina, Balogh Gergely, Csermák Mihály, Tomasiés Sándor, Dudinszky Imre, Orosz Gábor, Truska István, Lakatos József, (a talány jönni fog.) N. A. Magyar Igen, (a megfejtés nem sikerült, Markóczy, A bajnoki népkör, Komássy Antal.)

A kifizött jutalmat a „Zsidóvilág Magyarországon“ című 3 kötetes regény egy-egy példányát Dapsy Hámos Clementina (Domony,) Hertelendy György, (Gasztony,) és Csermák Mihály (Trsztena) t. előfizetőink nyerték.

Előfizetési Feltételek.

A „Füstölő“ előfizetési ára

1885. év január 1-től

Egész évre 2 frt.

Fél évre 1 frt.

Az előfizetési pénzek mielőbbi szives beküldését kérjük, hogy a szétküldést pontosan eszközölhessük.

A ki 5, legalább is féléves keresztény előfizetőt gyűjt a „Füstölő“ számára, annak egy tiszteletpéldánnyal kedveskedik a kiadó-hivatal.

Az előfizetési pénzek legzélszerűbben postalutalvánnyal a „Füstölő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII, Eszterházy-utca 12. sz.) intézendők

Bartalits Imre kiadó.

A füstöt eregeti: **Bors Vitéz.**